

РЕШЕНИЕ

№ 7271

гр. София, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 15.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7548** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.68л, ал.1 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/.

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК:[ЕИК], чрез процесуалния му представител-юрк.Я. И., срещу Заповед №302/10.06.2021 г., издадена от на председателя на Комисията за защита на потребителите, с която на основание чл.68л, ал.1, във вр. с чл.68в, във вр. с чл.68г, ал.1 ЗЗП е забранено на жалбоподателя да прилага нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68г, ал.1 от ЗЗП, а именно - в противоречие на изискването за добросъвестност и професионална компетентност, дружеството да не изчислява правилно дължимите от потребителя съгласно договора суми и да начислява неправомерно на потребителя задължения, които той не дължи.

Наведените основания за оспорване са за противоречие с материалноправните норми /чл.146, т.4 АПК/ и съществено нарушение на административнопроизводствените правила /чл.146, т.3 АПК/, аргументирани в жалбата.

Чрез писмения отговор по жалбата, обективиран в съпроводителното писмо по изпращане на адм.преписка, ответникът оспорва основателността на жалбата и моли за присъждането на разноски.

В съдебно заседание пред АССГ, процесуалният представител на жалбоподателя-юрк.К. моли за уважаването на жалбата по съображенията, изложени в нея, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът не изпраща представител в съдебно заседание.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 04.10.21 г. за насрочване на делото в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага преповтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Заповедта е издадена от компетентен орган. Компетентността на органа произтича от разпоредбата на чл.68л от ЗЗП и решение по т.16.1 от Протокол №11/19.05.2021 г. на Комисията за защита на потребителите, с което КЗП е установила, че [фирма] използва нелоялна заблуждаваща търговска практика.

Правилно са изяснени всички релевантни за случая факти, включени в предмета на доказване. Спазени са и установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт-чл.59,ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в приложимия специален ЗЗП няма други изисквания.

От събраните по преписката доказателства безспорно се усатановява следната фактическа обстановка:

По повод постъпила в РД- М. Жалба вх. № М-03-33/11.02.2021 г. от потребител относно неправилно начислени суми от [фирма] след прекратяване на сключен с него договор е била извършена проверка. Резултатите от проверката в магазин „4307" в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] са отразени в Констативен протокол /КП/ №2727162/16.02.21 г. на служители на КЗП - РД М. На проверяващите са били предоставени месечни сметки за периода от 22.08.2021 г. до 23.11.2021 г. От Месечна сметка № [ЕГН], издадена на 22.10.2020 г. /3 дни преди прекратяване на услугите/ се установява, че е начислена пълна месечна такса в размер на 31.07 лв., за периода от 22.10.2020 г. - 21.11.2020 г., т.е. включваща период след прекратяване на договора, а не съразмерно на дните, през които е предоставя услугата-от 22.10.2020 г. до 24.10.2020 г. вкл., в случая.

На 23.11.2020 г. търговецът е издал Кредитна сметка №[ЕГН] за сума в общ размер на 32.34 лв., в която е посочено връщане на месечен абонамент за услугите V. N. S. 20 и V. TV S за периода 27.10 - 21.11.2020 г. Видно от същата сметка, търговецът отново не отчита правилно, че услугите следва да са прекратени, считано от 25.10.2020 г.

На същата дата - 23.11.2020 г. търговецът е издал и Месечна сметка № [ЕГН] за сума в общ размер на 14.65 лв., в която са начислени отстъпки за услуга V. N. - в размер на 8.71 лв. без ДДС и за услуга V. TV - размер на 2.18 лв. без ДДС за периода 26.10 - 21.11.2020 г. Начислени са и другите отстъпки за пакет D. X., в размер на 0.70 лв. без ДДС и за допълнителен приемник в размер на 1.68 лв. без ДДС, за периода от 27.10.2020 г. до 21.11.2020 г., т.е. отново не се отчита, че услугите следва да са прекратени, считано от 25.10.2020 г.

От предоставената справка от системата на оператора е констатирано, че на 22.01.2021 г. потребителят е заплатил сумата в размер 14.65 лв. по Месечна сметка № [ЕГН]/23.11.2020 г., така както е твърдял в жалбата си до КЗП.

След допълнително изискани в адм.производство от жалбоподателя документи, безспорно се установява, че Допълнителното споразумение към Договор за

електронни съобщителни услуги №1627282725102018-713639, сключено между него и потребителя, е с дата на влизане в сила 25.10.2018 г., срок - 24 месеца, дата на изтичане на срока - 25.10.2020 г. В становището си до КЗП, дружеството-жалбоподател потвърждава, че на 25.09.2020 г. потребителят е подал заявление за закриване на ползваните услуги интернет и телевизия, като закриването било извършено с известно забавяне, за което били направени корекции, отразени с Кредитна сметка № [ЕГН], която е предоставена на КЗП. Същата обаче е издадена на 23.02.2021 г., т.е. едва след извършената проверка на КЗП, като с нея са възстановени месечни абонаменти за периода от 25.10.2020 г. до 26.10.2020 г. в общ размер на 2.50 лв. Търговецът потвърдил също, че на 22.10.2020 г. е издадена месечна Сметка №[ЕГН] на обща стойност 31.07 лв. с ДДС, в която са включени суми за плащане на предоставени услуги за период на отчитане 22.10.2020 г. - 21.11.2020 г., а след закриването на услугите са издадени „Финална" кредитна сметка №[ЕГН] и Месечна сметка №[ЕГН].

В становището си търговецът посочва, че към момента по абонаментния номер на жалбоподателя има надвнесена сума в размер на 1.80 лв.

На 02.03.2021 г. на проверяващите е предоставена и Месечна сметка №[ЕГН]/23.02.2021 г., в съотв. с която търговецът дължи на потребителя сума в общ размер на 1.80 лв. С тази сметка са начислени отстъпки за периода 25.10 - 25.10.2020 г. за услуга V. N. - в размер на 0.35 лв. без ДДС и за V. TV - размер на 0.08 лв. без ДДС. Начислени са и отстъпки, но за периода от 25.10.2020 г. до 26.10.2020 г. за пакет D. X., в размер на 0.05 лв. без ДДС и за допълнителен приемник в размер на 0.13 лв. без ДДС. Едва с тази издадена сметка от 23.02.2021 г., след проверката на КЗП, търговецът е изчислил действително дължимата сума от потребителя.

При тези фактически данни, в административното производство са обусловени изводи, че на 22.10.2020 г. търговецът е издал Месечна сметка № [ЕГН], в която неправомерно е начислил недължими от потребителя суми за месечен абонамент след прекратяване на договора, за периода от 25.10.2020 г. до 21.11.2020 г., за услугите V. N. S. 20 и V. TV S, и за пакет D. X. и за допълнителен приемник, и неправомерно е сторнирал суми за отстъпки за тези услуги. По тази сметка потребителят е следвало да заплати недължима сума в размер на 31.07 лв., която сума впоследствие след всичките извършени корекции се оказва, че е в размер на 12.85 лв. Това поведение на търговеца е квалифицирано като нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68г, ал.1 ЗЗП-търговска практика, свързана с предлагането на стоки или услуги е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга или към когото е насочена, или на средния член на групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители.

Поради това и на основание на чл.68л, ал.1, във вр. с чл.68в, във вр. с чл.68г, ал.1 е издадена оспорената пред съда заповед, с която е забранено на [фирма] да прилага нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68г, ал.1ЗЗП, а именно в противоречие на изискването за добросъвестност и професионална компетентност, дружеството да не изчислява правилно дължимите от потребителя съгласно договора суми и да начислява неправомерно на потребителя задължения, които той не дължи.

Изводите на КЗП са в нарушение на приложените материалноправни норми, по следните съображения:

Нормата на Чл. 68в ЗЗП забранява нелоялните търговски практики.

Търговска практика от страна на търговец към потребител е нелоялна, съгласно чл. 68г, ал. 1 ЗЗП, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители.

Съгласно § 13, т. 28 ДР на ЗЗП, „добросъвестност и професионална компетентност“ е степената на специални познания, умения и грижи, които може да се очаква да бъдат притежавани и проявени от търговеца спрямо потребителя съгласно почтените пазарни практики и/или принципа за добросъвестност в сферата на дейност, упражнявана от търговеца.

В конкретната хипотеза деянието на търговеца се изразява в таксуване на услуги, след прекратяването на договора с потребителя, което е било коригирано едва след подаването на жалбата от потребителя до КЗП и предприетите действия по проверката.

Установената по случая фактическа обстановка сочи следните елементи: 1) принуда; 2) значително накърнена свобода на избор или на поведение на потребителя; 3) което подтиква или може да подтикне потребителя да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел и сочи наличие на фактическия състав на чл. 68з ЗЗП, а не на приложения от органа-чл.68г, ал.1 ЗЗП В съответствие с чл. 68з ЗЗП, търговската практика е агресивна, когато от целия ѝ фактически контекст и като се вземат предвид всички нейни характеристики и обстоятелства, и поради използването на тормоз, принуда, включително използването на физическа сила или злоупотреба с влияние, следва, че тя променя или е възможно да промени съществено свободата на избор или поведението на средния потребител по отношение на стоката или услугата, което води или може да доведе до вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на тази търговска практика.

В случая се установява, че правното основание, въз основа на което е издадена оспорената заповед не съответства на иначе правилните фактически установявания. Когато една търговска практика отговаря на всички критерии по чл. 68з ЗЗП, респективно чл. 8 от Директива 2005/29/ЕО, за да бъде квалифицирана като агресивна, не намира приложение общата клауза за нелоялна търговска практика по чл. 68г, ал. 1 ЗЗП, респективно чл. 5, параграф 2 от Директива 2005/29/ЕО. /В този смисъл Решение №17120 от 13.12.2019 година на ВАС по адм.дело №1301/2019 г, VII о.; Решение №14938 от 5.11.2019 година на ВАС по адм.дело №5599/2018 г, VII о. /

Липсата на годно правно основание прави оспорения акт материално незаконосъобразен, защото не дава възможност на съда да установи каква е целта на органа, с която е упражнил предоставената му от закона власт. Съдът може само да провери дали фактите, установени по делото, съответстват на юридическите факти, визирани в хипотезата на сочената от органа правна норма.

По изложените съображения, оспорената заповед, като издадена от ответника в противоречие с приложената от него материалноправна норма, се отменя.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, своевременно заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски е основателно и се уважава от съда за сумата в размер на 150 лева, от които 50 лева заплатена държавна такса и определено съда в размер на 100 лева юрисконсултско възнаграждение-чл. 78, ал. 8

ГПК, вр. чл. 144 АПК, вр чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Воен от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, II- ро отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] Заповед №302/10.06.2021 г., издадена от на председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на [фирма] с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: